

มาตุธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ปัญหานี้ นี่ปัญหาเรื่องศีลเนาะ ศีล ๘ ที่เราใช้ยา อย่างนี้เราถือว่าเป็นยา คนมาปฏิบัติที่นั่นนะ เวลาส่วนใหญ่เมื่อก่อนมาปฏิบัติที่นี้ สาวออฟฟิศ เขาอยู่ของเขา เขาดูแลรักษาเขา พอมาแล้วมันตากแดด ที่นี้แดดมันจะแรง

ฉะนั้น ไอ้ยานี้เราบอกให้เขาทาครีมกันแดด เวลามานะ เวลาที่หน้าตาอย่างนี้นะ เวลาที่กลับนี้ไอ้โฮ คำทั้งหน้าเลย เพราะแดดมันเผาไป พอแดดมันเผาเขาไม่กล้าใช้ พอเราเห็นอย่างนั้นบ๊อบเราบอกว่าไอ้ครีมกันแดดพวกนี้นะเราถือว่ามันเป็นยา เราว่าใช้ได้ ใช้ได้ ที่นี้เราไปกังวลกันไ้ พอถือศีลใช้นุ่นก็จะผิด ใช้นี้ก็จะผิด ไอ้นี้ถ้าเราใช้มันเป็นยา เราถือว่ามันเป็นยา ถ้าเป็นยานะ เป็นยาเราไม่ต้องกังวล

ที่นี้กังวล อย่างการถือศีลนะ ศีลของเรา เห็นใหม่ แบบว่าศีลต่าง ศีลพริ้ว ศีลขาด ศีลทะลุ ศีลต่างพริ้ว ศีลทะลุ ศีลขาด คำว่าศีลขาดมันต้องมีองค์ประกอบของมัน องค์ประกอบของมันนะเราตั้งใจทำ มีผู้เสียหาย ผลสำเร็จศีลขาด นี้เราไม่ได้ตั้งใจทำ พอไม่ตั้งใจทำมันก็เป็นความละล้าละลึ่ง นี่สิลัพพตปรามาส ลูบคลำในศีล ถือศีลแล้วตกใจนะ ใครถือศีลบ๊อบนี้ถือไม่ได้ พอถือศีลนะ หนึ่งเราก็พูดโกหกไม่ได้ ทั้งๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจพูดโกหก แต่พอถือศีลบ๊อบมันกลัวเลยนะ แต่ถ้าเราปกติเราก็ทำของเรา ทั้งๆ ที่ศีลมันเป็นปกติของมนุษย์

ศีล เห็นใหม่ หลวงปู่ฝั้นบอกว่า “ศีล ๕ ศีรษะ ๑ แขน ๒ เป็น ๓ ทำอีก ๒ เป็น ๕”

ศีล ๕ มันเป็นความปกติของมนุษย์ต้องมีอยู่แล้ว เพียงแต่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ให้เรา มีสติปัญญาเท่านั้นเอง ถ้าเราไม่มีปัญญานะ ใครถือศีล ใครมีสติปกติ ใครมีจิตปกติ

คนนั้นก็ศีล ๕ สมบูรณ์ พอสมบูรณ์แล้ว ทีนี้เพียงแต่ศีลนะ ศีลในลัทธิศาสนาอื่น ศีลในพุทธศาสนา ศีลในพุทธศาสนานะ ใจทุกดวงใจเกลียดความทุกข์ ปรารถนาความสุข ทุกดวงใจ สิ่งที่มีชีวิต ทุกสิ่งที่มีชีวิตปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ แล้วรักชีวิตตัวเองมาก

ฉะนั้น สิ่งที่จะบาดหมางกัน สิ่งที่กระทบกระเทือนกันพระพุทธเจ้าไม่ให้ทำ ไม่ให้ทำเลย เพราะทำแล้วมันสร้างเวรสร้างกรรม แต่ในลัทธิศาสนาอื่นนะ สิ่งใดเป็นอาหารนั้นไม่ผิดศีล นี่เห็นไหม เห็นแก่ตัวแล้ว เข้าข้างตัวเองไง แต่ถ้าเป็นศีลนะ พอศีลอย่างนั้นปั๊บ ถ้าเราเป็นปกติ ใช้อักรณีนี้อันนี้เป็น.. คนนะ เวลาคนที่จิตใจอ่อนแอ เวลาคนพิการแต่จิตใจเขาเข้มแข็ง คนพิการมาให้กำลังใจคนปกติคนพิการ แบบว่าเขาพิการทางใดก็แล้วแต่ แต่เขาสู้ชีวิตจนเขาประสบความสำเร็จ เขามาให้กำลังใจพวกเรานะ ให้อักรณีสมาบูรณ์หมดเลยนะแต่จิตใจอ่อนแอ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจของเรา หน้าทีของเรา มันเป็นเรื่องที่เราต้องใช้ประโยชน์กับเรา มันผิดศีลตรงไหน? ศีล ๘ นะ ถ้าใช้สิ่งที่แบบว่าไม่ให้ไปคูฟ้อนรำ ไม่ให้ดูการละเล่น เพราะการละเล่นมหรสพ มหรสพมันทำให้เราเพลิดเพลิน ทำให้เราติดกับโลก ท่านถึงให้สละชะ ไม่ให้นอนในที่สูง ไม่ให้นอนในฟูก เพราะอะไร? เพราะนอนแล้วมันจะเพลินกับการนอน ให้นอนกับพื้น นอนกับกระดาน ถ้านอนกับกระดาน เดียวนี้เขากำลังคิดใหม่ คนนอนกับกระดานนี้กระดุกไม่คด กระดุกไม่งอ กลับคืนนะ

นี่ถ้าอย่างนี้มันเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าเราต้องใช้สิ่งที่มันเป็นยานี่ไม่ผิด เรายืนยันเลย ว่าไม่ผิด แล้วไม่ผิดแล้วไม่ต้องไปตกใจ ไม่ต้องกังวลอะไรเลย เราก็ใช้ของเราเป็นปกติ มันเป็นยา เราถือว่ามันเป็นยาไง มันเป็นยารักษาเรา แต่ถ้าไอ้อย่างที่ว่าเขารักสวยรักงาม นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าเป็นยาป้องกันนะไม่ผิด ไม่ผิดแล้วไม่ต้องไปกังวลใดๆ ทั้งสิ้น เวลาเราปฏิบัติไป สิ้นพบพรามาสา เวลาอย่างนี้เป็นกังวลไปหมดเลย ถ้ามันละสักกายทิฎฐิความสงสัย สิ้นพบพรามาสมันก็ไม่มี แต่เนี่ยเรายังละสักกายทิฎฐิไม่ได้

ทิฐิของเรา สัมมาทิฎฐิ มิจฉาทิฎฐิ ทิฐิที่ผิด ทิฐิที่ถูกต้อง แล้วทิฐิกลางๆ มันสงสัย มันสงสัย พอสงสัยขึ้นมาเนี่ยมันวิตกกังวล ฉะนั้น พอสงสัย วิตกกังวล นี่ที่ปฏิบัติที่มันยากมันยากตรงนี้ แต่ถ้าเราวางใจแล้วเป็นกลาง วางใจเราเป็นปกติมันเป็นกลาง เป็นปกติ เป็น

ปกติแล้วทำของเราเลย ผิดถูกมันจะสอน มันจะสอน เรื่องศีลนี้มีปัญหา มาก มีปัญหา หมายความว่าตัวศีลเองไม่มีปัญหา แต่คนถือมีปัญหา แล้วแก้ไหนล่ะ? แล้วแก้ไหน?

แล้วแก้ไหน ทีนี้คนเรามันแบบว่าความรู้สึกนึกคิดของคนไม่เหมือนกัน ก็ศีลความ แตกต่างกัน แล้วก็มานั่งเถียงกัน แล้วใครได้ประโยชน์ล่ะ? ไม่มีใครได้ประโยชน์อะไร เลย แต่ถ้าเราเพื่อประโยชน์กับเรา เรามีศีล เราจะถือศีลของเรา เพื่อความปกติของเรา แล้วเราทำงานของเรา สิ่งใดที่มันเป็นอุปสรรค สิ่งใดมันจะแก้ไข เราแก้ไขของเราไป ถ้า มันเป็นไปมันก็แค่ต่างพร้อย มันแค่ต่างพร้อย ถ้ามันเป็นจริงนะ แล้วมันก็ทะเลาะแต่มันไม่ ขาด แต่ขาดหมายถึงว่าจงใจทำ จงใจทำ

เราจงใจจะโกหกคนๆ นี้เพื่อผลประโยชน์ของเรา แล้วเราก็ไปโกหกเขา พอ โกหกเขา เขาเชื่อเรานะ นี่ศีลขาด เราตั้งใจจะโกหกคนๆ นี้ แต่เรายังไม่ได้ทำ เห็นไหม นี่ เสรีหามอง เราตั้งใจจะโกหกเขา นะ แต่เรายังไม่ได้ทำใช่ไหม? แล้วเรามีสติยับยั้งเราไม่ทำ เรายังไม่ได้ทำ นี่ศีลไม่ขาดแต่เสรีหามอง นี่มันมีเป็นขั้นเป็นตอนของมัน ทีนี้เพียงแต่ว่า เราฆ่าเลย เหมมาเลย แล้วก็เลยอยู่เลย ไม่มีปัญหา ถ้ามันเป็นประโยชน์กับเรา เป็นยารักษา เราไม่มีปัญหา

นี่มันจะเข้านี้แหละ ปัญหาไปหามาอยู่นี้ ข้อ ๑๐๑๑. เนาะ

ถาม : ๑๐๑๑. เรื่อง “สละความอยากบรรลุนิพพานไปแล้วดีมากครับ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับภานาไปเรื่อยๆ กลับพบว่าความอยากบรรลุนิพพานที่ เป็นอุปสรรคของมรรค เหมือนกับความอยากมี อยากเป็นอื่นๆ เหมือนกันนะครับ มันจะ ส่งผลให้จิตไม่ค่อยรวมกำลัง ส่งผลให้ความรู้ที่ได้มาจากการภาวนาไม่ค่อยมีประสิทธิผล ดังนั้นอะไรๆ แม้ว่าจะดึงมผมมัดทิ้ง อนุโมทนาสาธุออกไปให้หมด แล้วอยู่กับ ความรู้สึก บ้างก็ปริกรรมไว้ให้ความรู้สึกมันเกาะ บ้างก็กำหนดสีให้มันเกาะไว้ บ้างก็ กำหนดให้ลมมันเกาะไว้ พอถึงเวลาที่ว่างจริงๆ ตามลมซัดๆ ที่ปลายจมูกซัดๆ ครึ่งชั่วโมง ภายก็ปรากฏมาพร้อมกับสิ่งต่างๆ รอบๆ ห้องก็พิจารณาได้เลยครับ

เช่นพิจารณาไปที่ปลายจมูก ขนจมูกก็ปรากฏออกมา ใหญ่เท่าร่างกาย พลิวไป พลิวมาก็พิจารณาไป มันก็ “อ้อ จริงนี้หว่า ภายอย่างที่เราคิดอยู่ในความรู้สึกมันมีที่ไหน

มันมีแต่อะไรๆ มาประกอบรวมกัน แล่นั่นก็ไปหาว่ามันเป็นกาย” จิตก็ปล่อยวาง สุขสบาย จึงขอเรียนถามหลวงพ่อกว่า

๑. เวลาจิตปล่อยวางความรู้สึก ผมอยากพักอยู่ความรู้สึกนั้นสักพัก แต่ความเป็นจริงคือสภาพกายที่มีอยู่ด้านล่างมันโผล่ขึ้นมาอีก มันก็เหมือนเป็นสอง เสียกำลังของสมาธิดังนั้นเราควรทำอย่างไรดี? ต้องพิจารณามิตต่อไปเลยหรือไม่ครับ และถ้าต้องการพักตอนปล่อยวางควรทำอย่างไร? และจะดีหรือไม่ครับ

๒. ในการใช้ชีวิตทั่วไป ผมบริโภคกรรม หรือเพ่ง หรือตามลมตลอด ผมไม่เปิดช่องให้ตัวเงินตัวทองตัวหนึ่งออกมา แต่ผมว่าแบบนี้ดี ตอนจะทำสมาธิพิจารณากาย มันแค่ใช้เวลาค้างชั่ว โมงก็มีนิมิตกายโผล่ขึ้นมาให้พิจารณาแล้ว หลวงพ่อคิดว่าต้องปล่อยรูไว้หนึ่งรู ให้ตัวเงินตัวทองมันโผล่มาหรือไม่ครับ หรือว่าพยายามอย่างที่สุดบริโภคกรรมเพ่งตามลมบังคับจิต แบบนี้ดีกว่าครับ

ตอบ : อันนี้คำถามนะ แต่เราจะเริ่มอารมณ์ภพทมา เห็นใหม่ อารมณ์ภพทมาว่า

ถาม : สละความอยากบรรลุธรรมออกไปแล้วมันดีมากครับ

ตอบ : นี่ในการประพฤติปฏิบัติใด ในการประพฤติปฏิบัติพวกเรามีความรู้สึกนะ เรามีการศึกษา เรามีต่างๆ เราก็คิดของเราว่าเราจะต้องศึกษา เราต้องรู้หนทาง เวลาคนมา เห็นใหม่ คนจะมาวัดทุกคนเข้าไปดูแผนที่ เสิร์ชเข้าไปดูแผนที่ แล้วเวลามานี้หลงทุกคน ส่วนใหญ่แล้วจะหลง แต่ถ้าคนเขามีมา เขาเป็นมาของเขาได้

นี่ก็เหมือนกัน เราว่าเรามีปัญญา เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราก็ศึกษา พอเรามีปัญญาขึ้นมา เห็นใหม่ พอมีปัญญาขึ้นมาปัญญามันส่งออกไป ถ้าปัญญามันส่งออก เพราะธรรมนี้เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความเป็นจริงของเราไม่มีหрок นี่ภาคปฏิบัติตรงนี้สำคัญมาก สำคัญที่เวลาเราประพฤติปฏิบัติ หลวงตาท่านไปหาหลวงปู่มั่น เวลาหลวงตาท่านไปหาหลวงปู่มั่น ท่านศึกษามาจบมหานะ หลวงปู่มั่นบอกว่า

“มหา สิ่งที่มาหาเรียนมา เรียนธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามานี่เกิดได้ศรัทธาไว้ สิ่งที่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสำคัญมาก มีประโยชน์มาก แต่เวลาประพฤติปฏิบัติมันจะตะมะมันจะถิบกัน”

เวลาเราปฏิบัติเราจะสร้างภาพทั้งนั้นแหละ เราจะเอาความรู้ ความเห็นอันนั้นมาเป็นภาพของเรา ถึงให้วางให้ได้ก่อน ถ้าวางแล้วเราปฏิบัติไป ถึงที่สุด เวลาเราปฏิบัติถึงที่สุดนะ นี่สิ่งที่เราศึกษามา กับความเป็นจริงในใจเราเป็นอันเดียวกัน สิ่งที่เราศึกษามา กับธรรมในใจเรา เห็นไหม มันอันเดียวกันเลย แต่ขณะที่เราศึกษามาแล้ว ธรรมในหัวใจเราไม่ใช่ แต่สิ่งที่เราศึกษามา อันนั้นเป็นธรรมของพระพุทธเจ้า มันคนละอันกันไง ศึกษามานั้นเป็นความจริง แต่กิเลสในหัวใจของเรามันไม่จริง แล้วไม่จริงมันก็ขัดแย้งกัน

ฉะนั้น พอมันขัดแย้งกัน เราเองก็บอก อืม อันนั้นเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนาะ ธรรมนั้นเป็นความจริงเนาะ เราก็เชื่อ เราก็เชื่อ แต่จิตใต้สำนึกมันสงสัย พอมันสงสัย พอฟังธรรมสิ่งใดไปมันก็เอาสิ่งนั้นส่งออก นี่เราจะไปดูธรรม เราจะไปดูธรรมแต่ข้างนอก เราจะไปดูธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยากรู้ อยากรู้ปฏิบัติ อยากรู้ธรรมทั้งนั้น อยากรู้หรืออยากเห็นทั้งนั้นแหละ อยากรู้ว่าเป็นธรรม แต่มันไม่เป็น

แต่ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม มาดู มาดูธรรมนี้เป็นจริง จิตพอเราทุกข์ร้อนเราก็นึกว่าทุกข์ร้อน จิตเราดีเราก็นึกว่าเราดี จิตเราเป็นอย่างไรเราก็นึก นี่ถ้าเรารู้มันรู้ขึ้นมาจากอะไรล่ะ? มันรู้ขึ้นมาจากการกระทำของเรา แต่ขณะที่การกระทำเราอยากไปก่อนไง เราอยากไปก่อนมันก็สร้างภาพ พอมันสร้างภาพ พอมันสร้างภาพขึ้นมามันก็เลยทำให้มันตะ มะมันถิบ

หลวงปู่มั่นท่านพูดไว้ว่า “มันจะตะ มันจะถิบกัน”

ความจริงคือธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยนี้เป็นความจริง แต่ใจเรามันไม่จริง พอใจเราไม่จริง ความจริงกับความไม่จริงมันสัมผัสกัน แล้วมันก็จะล้าละล้งลี้ จริงหรือไม่จริง? ไม่จริงหรือจริง? จริงหรือไม่จริง? มันจะเป็นอย่างนี้ตลอด ปฏิบัติไปนะ เริ่มต้นก็จริงนะ พอจิตมันวาง เออ ดีมากเลย สักพักหนึ่ง อืม จริงหรือเปล่า? จริงแล้วมันเป็นอย่างนี้หรือ? มันเป็นอย่างนี้แล้วต่อไปมันจะเป็นอย่างไร?

มันจะมีปัญหาไปตลอดไป เพราะอะไร? เพราะเราละล้าละลัง เราอยากได้ อยากเป็น แต่วางเลย วางให้หมด แล้วทำความเป็นจริง เห็นไหม พอมันเป็นจริงขึ้นมามันไม่ละล้าละลังเพราะอะไร? นี่ถ้าผัดมันก็ผัด ถ้ามันไม่ได้มันก็คือไม่ได้ ถ้ามันทุกข์ก็คือมันทุกข์ มันกระเสือกกระสน ก็มันกระเสือกกระสน แต่ถ้ามันลงล่ะ? ถ้ามันลงก็คือมันลงใจ ถ้ามันลง นี่ไง โอปนยิโก เรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมาตรฐาน มาตรฐาน มาดูความเป็นไป

ถ้ามาตรฐานมันเป็นไป แต่ถ้าไปคุณธรรมมันไม่มาคุณ มันไปคุณ มันส่งออกไปคุณ ไปรู้ไปเห็นต่างๆ เห็นไหม แต่ถ้ามันมาคุณนี่มันมาคุณ มันมาคุณมันจะเป็นความจริงขึ้นมา อย่างเช่นที่ว่าเวลาปฏิบัติไป นี่ชนจุมกมันปรากฏใหญ่เข้ามา มันพลั่วไปพลั่วมา มันใหญ่ มันชัด มันเจน มันมาคุณนี้ใครดู? จิตมันดู จิตมันดู จิตมันเห็นใจ เพราะเราไม่ส่งออก เราไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น เราปล่อยวางหมดเลย พอปล่อยวางหมดเลย เห็นไหม นี่ตัวจิตกับความคิด เวลามันมีความคิดขึ้นมามันสวยงามมันมันส่งออกหมดแหละ พอส่งออกมันจะคิดเรื่องดีก็ดี คิดเรื่องชั่วก็ชั่ว

เวลาคิด ความคิดมันส่งออกหมดละ พอมันส่งออก ถ้าเรากำหนดพุทโธ อานาปานสติ ปัญญาอบรมสมาธิให้มันปล่อยวางเข้ามา พอมันปล่อยวางเข้ามา นี่เวลาจิตมันสงบแล้ว เห็นไหม พอมันเห็นชนจุมก นี่เวลามันคิดมันไปแล้ว มันไปแล้ว นี่ส่งออกปัญญาส่งออก เวลามันคิดเรื่องกายมันจินตนาการภาพขึ้นมาก็เป็นอย่างนั้นแหละ แต่ถ้ามันปล่อยวางขึ้นมา เห็นชนจุมก ทำไมเส้นมันใหญ่ล่ะ? ทำไมมันพลั่วไปพลั่วมาล่ะ?

นี่มาตรฐาน มาดูที่ไหนล่ะ? มาดูที่จิตมันดูใจ จิตมันดู จิตมันรู้ มันเห็นใจ นี่มันชัดๆ ใจ ถ้ามันชัดๆ นี่มาตรฐาน ไม่ใช่ไปคุณธรรม ถ้ามีความอยากคุณมันไปหมด เพราะมีความอยาก มีความอยากเป็น อยากได้ อยากดี อยากให้มันเป็นไป ปฏิบัติแล้วต้องได้ผล ทำมาหากินแล้วต้องร่ำรวย ต้องมีเงินมีทอง มันคิดของมันไป แต่มันมีหรือเปล่ายังไม่รู้ นะ มันจะมีหรือไม่มียังไม่รู้ แต่ถ้าเราทำของเรา เราทำหน้าที่การงานของเรา เราทำด้วยความซื่อสัตย์บริสุทธิ์ของเรา เราทำความสุขจิตของเรา เราทำของเรา มันสะสมไปๆ

นี่มาตรฐาน มาตรฐานที่ไหน? มันมีใจ จิตมันสงบมันก็รู้ว่าสงบ จิตมีรากฐานมันก็มีรากฐาน ถ้ามีรากฐานมันเป็นประโยชน์ ถ้ามันละวางได้มันก็เป็นแบบนี้ มันเป็นข้อเท็จจริง แต่ถ้ามันไม่เป็นข้อเท็จจริงมันไปคุณธรรม ไปคุณธรรมไปคุณของคนอื่น สัญญา อารมณ์ทั้งนั้น หลวงตาท่านบอกอยู่ เวลาไปวัดไปวา ไปดูเงินคนอื่นใจ เศรษฐีธรรม

เศรษฐกิจธรรม ไปดูธรรมของคนอื่น แล้วธรรมของเราล่ะ? เวลาธรรมของเรามันไม่มี มันไม่มี

ศึกษานั้นเป็นปริยัติ สุขตมยปัญญาคือการศึกษา ปัญญาอย่างนั้นปัญญาโลก แล้วพอจิตเราสงบแล้ว นี่จินตมยปัญญามันมีของมัน จินตมยปัญญามันเป็นทางผ่าน เวลามันเกิดภาวนามยปัญญา เห็นไหม เห็นเส้นขน ขนจมูก เห็นกาย เห็นอะไร พิจารณามันไป เพราะอะไร? เพราะจิตมันสงบแล้วมันจะเห็นอย่างนี้ จิตสงบหมายความว่ามันไม่สวैयाารมณฺ์คิดไปตามโลกียะ ตามสัญชาตญาณ ตามร่อง ตามวิถีแห่งจิต จิตมันจะคิดอย่างนี้ จิตนิสสัยใครชอบอะไรคิดอย่างนั้นแหละ มันเป็นธรรมชาติของมัน

พอเวลามันสงบเข้ามา เห็นไหม มันไม่ไปตามสัญชาตญาณของมัน มันไปตามธรรม ตามธรรมคือตามสังขธรรม เพราะจิตสงบแล้วเราให้คิด ให้พิจารณาเรื่องกาย เวทนา จิต ธรรมที่กิเลสมันอาศัยสิ่งนี้ออกหาเหยื่อ ออกหาเหยื่อนะ เพราะมันใช้กาย ใช้เวทนา ใช้จิต ใช้ธรรมคิดตามความพอใจของมัน แล้วมันก็ไปเอาอารมณ์ความสุข ความทุกข์มาทับถมมัน แต่พอจิตเราสงบแล้ว เราใช้สติปัญญา สติของเราให้คิด ให้พิจารณาในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม มันถึงเห็นขนจมูก เห็นกายโดยความเป็นจริงใจ

นี่ในสติปัฏฐาน ๔ มันเกิดตรงนี้ไง ถ้าสติปัฏฐาน ๔ มาตุธรรมที่ไหน? ก็ใจมันทำ อยู่ ใจมันรู้ อยู่ ใจมันสัมผัสอยู่ นี่ดูตรงนี้ ถ้าดูตรงนี้มันก็มีรสชาติใน รสของธรรมขณะซึ่งรสทั้งปวง ไม่ใช่ไปนึกเอา คิดเอานะ อู๋ย ภาวนะ พิจารณากาย ว่างหมดเลยนะ โอ้อโฮ จินตนาการไปนะ อธิบายได้เป็นคั้งเป็นแควนนะ แต่ถามจริงๆ เป็นอย่างนั้นหรือเปล่า? เอ๊ะ ร้องเอ๊ะเชียว ถ้ามีคนหนึ่งเขาถามนะ เอ๊ะ ไม่แน่ใจแล้ว แต่ถ้าไม่แน่ใจนะให้ถามมา ให้ถามมา

ถ้าสละความอยากได้ สละอย่างนั้นแล้ว แล้วไม่ต้องไปเหมือนใคร จำให้ดีเลยนะ การปฏิบัติไม่ต้องให้เหมือนใคร ให้เป็นความจริง เป็นความจริง วิชยานิพนธ์ไม่มีซ้อนกัน ถ้าเราอยากได้ผลเหมือนใคร อยากให้เป็นเหมือนใคร เราไปก็อปปี้เขามา เหมือนเราไม่ชอบอย่างนี้ แต่เห็นสังกมเขาชอบ เราก็ไปชอบตามเขา แล้วจริงๆ มันชอบจริงหรือเปล่า? นี่มันเป็นค่านิยมของสังกม มันไม่ใช่ความเป็นจริงของเรา ถ้าเป็นความจริงของเรา นะ มันเกิดกับเรา รู้กับเรา

ค่านิยมสังคมก็เรื่องของเขา เป็นเรื่องโลกๆ เรื่องของโลกก็เรื่องของโลกเขา เรื่องของเราให้มันชำระล้างได้ ให้มันปลดปล่อยได้ ถ้ามันปลดปล่อย นี่เป็นผลของเรา สังคมจะเชื่อหรือไม่เชื่อนั้นอีกเรื่องนะ นั่นเรื่องโลก แต่ถ้าเป็นความจริง มันเป็นความจริงเกิดกับเรานะ

ฉะนั้น

ถาม : ๑. เวลาจิตมันปล่อยวาง ความรู้สึกมันพักอยู่ ความรู้สึกพักอยู่เป็นสักพักแล้วมีภพกายอื่นๆ มันโผล่ขึ้นมาอีก มันเพิ่มเป็นสอง

ตอบ : ถ้ามีภพกายขึ้นมาเราจะพิจารณามัน ถ้าภพกายถ้าเราทำแล้วไม่ได้ผลให้วาง วางเหมือนกัน วางแล้วทำความสงบของใจให้มากขึ้น คนเรานะนักกีฬาถ้ามันพิตมาดี ซ้อมมาดี นี่เวลาเขาแข่งขันเขาจะมีกำลังถึงหมดเวลาการแข่งขันเลย คนถ้าพิตมาไม่ดีนะ เขาเล่นได้ไปไม่กี่นาทีเขาก็อ่อนแรงแล้ว เขาไม่มีกำลังพอหรอก ถ้าเขามีกำลังพอนะเวลาเขาแข่งขันกีฬา ถ้าความพิตไม่ดีเขาเบียดไว้ เขาเสียคสีไว้ พออ่อนแรงบีบเขารุกตายเลย

นี่ก็เหมือนกัน จิต จิตถ้ามันภาวนาของมันนะ จิตถ้ามันมีสมาธิของมันภาวนาเกิดขึ้น พอภาวนาเกิดขึ้น ถ้ามันพิจารณาไม่ได้ให้วาง แล้วกลับมาพิตร่างกาย กลับมาพิตจิตของเรา คือกลับมาทำความสงบ ต้องซ้อมให้ดี ต้องฝึกให้ดี ฝึกให้จิตเข้มแข็ง จิตเข้มแข็งแล้วพอมันพิจารณาภาวนามันก็เป็นขึ้นเป็นอัน นี่เวลาแข่งนะเราจะขึ้นระยะได้ถึงที่สุดเลย แต่ถ้าเราพิตมาไม่ดีนะ ขึ้นระยะไม่ได้ ไปแข่งเมื่อไหร่ก็แพ้ทั้งนั้นแหละ

จิตถ้ามันมีกายมา ถ้ามันอ่อนมาๆ นั้นนะมันบอกแล้วแหละว่ากำลังเราไม่ดี ถ้ากำลังเราดีนะมันเป็นกิจจะลักษณะ เป็นขึ้น เป็นอัน แล้วเราจับต้องพิจารณาได้ นี้อย่างนี้กำลังเราดี ถ้ากำลังไม่ดีนะ ถ้ามันขึ้นมาอย่างนั้นมันขึ้นมาให้เห็นว่าจิตเราเป็นสมาธิ พอจิตเป็นสมาธิเราก็พิจารณาของเราไง ถ้าพิจารณาแล้วเป็นประโยชน์เราก็พิจารณา ถ้าพิจารณาแล้วมันจะมีซ้อนขึ้นมาที่ถึงแล้ว ถึงเลย ต้องปล่อยวางเลย กลับมาพิตร่างกายกลับมาทำความสงบของใจให้มันคงขึ้น แล้วมันคงขึ้น ถ้าจิตมันดีแล้วเราค่อยไปพิจารณาใหม่ ถ้าไม่อย่างนั้นก็ทำอยู่อย่างนี้ ทำอยู่อย่างนี้ไง พอเห็นกายก็เอากายเลย

นี่โดยทั่วไป เห็นไหม นักกีฬาใครก็เล่นได้ทั้งนั้นแหละ แต่ให้ยืนระยะไม่ได้หรอก ถ้านักกีฬาอาชีพ เวลาเขาแข่งกันที่ ๒-๓ ชั่วโมงเขาเบียดกัน เขาเสียดสีกันเพื่อคะแนนของเขา เขาทำได้ทั้งนั้นแหละ เพราะอะไรล่ะ? เพราะเขาซ้อมมาดี ถ้าอ่อนซ้อมซ้อมไม่ได้ จบ แพ้

จิต จิตถ้ามันเห็นกาย เห็นกายแสดงว่ามันเห็นโดยจิตเห็นตามความเป็นจริงได้ แต่ถ้ากำลังมันไม่มีมันไปไม่ได้ มันไปไม่ได้หรอก มันจะอย่างนี้ ถ้ามันเป็นอย่างนั้นบ๊อบบี้ปล่อย ปล่อยแล้วกลับมาทำความเข้าใจ พอใจมันสงบแล้วไปพิจารณาใหม่ คือพอมันเห็นนะ เห็นแล้วพิจารณาของมัน ถ้ามันเป็นอย่างนี้ก็ต้องรีบทิ้งเลยแล้วกลับมา ถ้าไม่อย่างนั้นนะมันจะลากกันอยู่อย่างนี้ แล้วละล้าละลังไปนะ แล้วพอดอนี่จิตมันดีใช้ไหม? มันสดชื่น พอสดชื่นเราได้ความสดชื่น ลงไปแข่งที่แรกได้ความสดชื่นจะดีมากเลย แต่พอมันเริ่มกำลังอ่อนไปๆ มันชักอ่อนนอก อ่อนใจ ทุกข์ใจ

นี่ก็เหมือนกัน พอภาวนาไปๆ นะ ทำอย่างนั้นก็ไม่ได้ ทำอย่างนี้ก็ไม่ได้ เราจะบอกว่ากิเลสมันจะรอสวมรอย เวลาปฏิบัติเริ่มต้นเราก็ก้มลูกคลุกกลาน แต่พอเราปฏิบัติได้นะ ถ้าเราไม่มีสติปัญญารักษาให้คิเลสมันสวมรอยเลย เห็นไหม พิจารณาภายหลังก็ไม่ได้ผล ปฏิบัติแล้วก็ไม่ได้เรื่อง ปฏิบัติแล้วก็เสียเวลา เลิกดีกว่า

นี่กิเลสมันรอเสียบนะ ถ้ามันจะรอเสียบนเราปล่อยวาง นี่ถ้าเราพิจารณาแล้ว ถ้าจิตเราสงบแล้วเห็นกายก็พิจารณาได้ ถ้ามันซุ่มมา ขณะที่ว่าซุ่มนะ เวลาพิจารณา ตั้งกายขึ้นมา เห็นกาย ถ้ากายมันไหว กายไม่มั่นคง แสดงว่ากำลังไม่พอแล้ว ถ้ากำลังมันพอมันจะตั้งดีมากเลย พอตั้งดีมากแล้วเรารำพึง ใช้ปัญญารำพึงไปให้มันเป็นไตรลักษณ์ ให้มันแยกส่วน ขยายส่วน วิภาคะ ถ้าทำได้ก็ใช้ได้ ถ้าไม่ได้ จบ กำลังไม่พอ

จำไว้เลยกำลังไม่พอ กำลังไม่พอทำไปนะมันมีแต่จะเสียท่า มันมีแต่เพียงพลา มันจะมีแต่เสียเปรียบ แต่ถ้ามันวางบ๊อบบี้กลับมาทำความเข้าใจก่อน นี่สร้างกำลังของเราก่อน ก็พามันเป็นกติกาก็ต้องแข่งขันให้มันจบเวลา แต่การปฏิบัติมันเป็นที่เรา มันไม่ใช่เวลาจะบังคับ มันไม่มีสิ่งใดบังคับ มันอยู่ที่เรามีสติปัญญาไหม? ถ้าเรามีสติปัญญาเราแยกแยะของเรา อันนี้ที่ว่าอาจารย์สำคัญๆ สำคัญตรงนี้ สำคัญว่าถ้ายังดันทุรังไปมันก็จะล้มลูกคลุกกลาน

นี่พูดถึงตอนนี้จะปฏิบัติแล้วมันเห็นผล มันถึงสติสมบูรณ์ไง ถึงเห็นถูกเห็นผิดใจ แต่พอปฏิบัติไปๆ มันชักเริ่มใช้มาก เริ่มเราเป็นส่วนหนึ่งของปัญหา เราไม่เห็นปัญหาแล้ว เราเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาแล้ว เพราะมีปัญหามาเราก็ออยู่กับปัญหานั้น เราเลยไม่รู้ว่ปัญหาเป็นอย่างไร แต่ถ้าเราตั้งสติอยู่ เรามองปัญหา เราแก้ปัญหาได้ แต่ถ้าพอเราพิจารณาไปโดยที่เราตามไปเรื่อยๆ นะ เราเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาแล้ว อืม หันซ้าย หันขวานะ ไม่รู้ว่าจะทำอะไรถูกต้องเลย

ฉะนั้น โดยหลักครูบาอาจารย์ที่ผ่านแล้วท่านจะบอกว่าให้วางไว้ แล้วทำความเข้าใจ สงบของใจ ถ้าพิจารณา พิจารณาเป็นการฝึกฝนนี้ได้ แต่ถ้าพิจารณาเป็นขึ้นเป็นอันกำลังไม่พอ ถ้ากำลังไม่พอมันก็เหมือนว่าเรากำลังไม่พอ แต่ทำงานเกินกำลัง งานนั้นจะเสร็จได้ยากมาก นี่ข้อที่ ๑.

ถาม : ๒. ในการใช้ชีวิตทั่วไป ผมบริหารหรือเฟ่งตามลมตลอดเวลา เพื่อให้ไม่ให้ตัวเงินตัวทองตัวหนึ่งออกมา แต่ผมว่าแบบนี้ดี ตอนที่ทำสมาธิพิจารณากายมันใช้เวลาคึ่งชั่วโมงมันก็มีนิมิตกายไหลออกมาแล้ว หลวงพ่อคิดว่าควรปล่อยไว้รูหนึ่งไหม?

ตอบ : ถ้าเราคิดว่าเราจะปิดไม่ให้ตัวเงินตัวทองออกเลย อย่างนี้เราทำสมณะมันต้องตั้งใจอย่างนี้ แต่ถ้าเราจะพิจารณา เห็นไหม เราจะพิจารณา เราปล่อย ปล่อยให้ออกมา ถ้าไม่ออกมาเราต้องรื้อค้นด้วย ถ้าเราปิดหมดเลยไม่ให้ตัวเงินตัวทองออกมา ปิดให้หมดเลย ปิดให้หมดเลยก็อยู่แค่นั้นไง พอปิดให้หมดเลยแล้วมันเป็นไปได้จริงหรือเปล่า? ถ้ามันเป็นไปได้จริง อย่างที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไปฉะไร

“ร่างกายนี้เปรียบเหมือนจอมปลวก จอมปลวกนั้นมันมี ๖ รู มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ปีศาจเสี้ย ๕ รู เหลือรูหนึ่งคือรูใจไว้เพื่อจับเหยื่อตัวนั้น คือจับจิต จับกิเลสนั้นแหละ”

ฉะนั้น ถ้าเราจะปิดหมดเลย ปิดหมดเลยทำได้ไหม? ปิดหมดเลยก็ทำสมณะ เราไม่ต้องทำอะไรเลย แต่ถ้าเราจะขุดคุ้ยหากิเลส มันเป็นขั้นตอนไง การปฏิบัติมันเป็นขั้นเป็นตอนของมัน ถ้าขั้นตอนที่เราทำความเข้าใจ สงบของใจ ใช้ปิดหมดเลย คือไม่ให้คิด ไม่ให้แลบ ไม่ให้เว้าอะไรเลย อย่างนั้นถูกต้อง ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบก็เหมือนกับข้อที่ ๑. เอาความพิศๆ

นี่ความสงบของใจคือเราพิถีพิถันใจเราเข้มแข็ง ถ้าเรามีสัมมาสมาธิแล้ว เทคนิคคือปัญญาที่เราจะฝึกฝนเอาข้างหน้า ถ้าเรานะร่างกายเราไม่แข็งแรงเลย เราเล่นกีฬาสิ่งใด เราจะไปเสริมเทคนิคของเราจะเสริมอย่างไร? นี่เขาจะสอนเทคนิคให้เรา ว่าเราควรจะทำอย่างไร? ควรทำอะไร? นี่ก็เหมือนกัน อยู่ที่เราจะทำอะไร? อยู่ที่ถ้าเราจะทำสมณะให้ปิดหมดเลย แต่ถ้าเราจะรู้ก่อนแล้ว เราจะดูแล้ว เราจะให้รู้หนึ่งออกมา

ฉะนั้น อย่างที่ว่าเริ่มต้นข้างบน เห็นไหม ข้อที่ ๑. ว่ากายมันซ้อนขึ้นมา กายมันก็ซ้อนขึ้นมามันมีของมันอยู่แล้ว ทีนี้มีอยู่แล้ว ก็เลสมันพลิกแพลงหน่อยเดี๋ยวมันก็เห็นเป็นภาพเชิงซ้อนแล้ว แล้วมันเป็นความจริงล่ะ? ความจริงมันอยู่ที่ไหน? ถ้าความจริงมันอยู่ที่ไหน? ความจริงมันอยู่ที่ประสบการณ์ ความจริงอยู่ที่เราเป็นนั่นแหละ เพราะอะไร? เพราะจิตคนไม่เหมือนกัน จิตคนไม่เหมือนกัน การกระทำมันก็ไม่เหมือนกัน แต่พิจารณาก็พิจารณากายเหมือนกันนี่แหละ คนหยาบ ละเอียดไม่เหมือนกันนะ คนชอบสิ่งใดไม่เหมือนกัน

ฉะนั้น ไม่เหมือนกัน เราทำแล้วให้มันเป็นความจริงของเรา ของคนอื่นให้เป็นของคนอื่นเขา ของเราเป็นของเรา ของคนอื่นฟังไว้เป็นคติธรรม เป็นคติ เป็นแบบอย่าง แต่ไม่ใช่ของเรา เหมือนคนอื่นทำงานแทนเรา เราได้ประโยชน์อะไร? คนอื่นกินแทนเรา มันไม่ได้หรอก ถ้าเราดีเราต้องทำของเราเอง ถ้าเราทำของเราเองมันจะเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาี่มาตรฐานแล้ว ถ้ามาตรฐานมันเป็นความจริง ไม่ต้องไปอยากมี อยากเป็น อยากมี อยากเป็นกิเลสมันซ้อน นี่ค้นหาซ้อนค้นหา

ค้นหาความทะยานอยากโดยธรรมชาติของเราก็มีอยู่แล้ว คือทุกคนอยากจะพ้นจากทุกข์ ทุกคนอยากมีความสุข ไม่อยากมีความทุกข์หรอก นี่มันมีของมันอยู่แล้ว แต่เวลามันมีแล้ว พอมันสร้าง มันมีมาด้วยการฉ้อฉล มีมาด้วยการที่ว่า เห็นไหม เราดู ทางทุจริตเขาก็ทำกันอย่างนั้นแหละ นี่ความฉ้อฉล

นี่ก็เหมือนกัน เราปฏิบัติเราก็อยากมี อยากเป็นทั้งนั้นแหละ แต่เวลามันอยากมี อยากเป็นขึ้นมา นั่นแหละค้นหาความทะยานอยาก วางอันนี้ แล้วเราพยายามทำจริงของเรา มันจะเป็นการมาตรฐาน เพราะมันเกิดขึ้นจริง แต่ถ้ามันเป็นค้นหาความทะยานอยาก ความฉ้อฉลมันไปดูธรรม พอไปดูธรรมขึ้นมามันก็ทุกข์ยากของเราไป ถ้าทุกข์ยากของเรามันก็เป็นแบบนี้

นี่พูดถึงว่า

ถาม : สละความอยากบรรลุนิพพานไปแล้วดีมากครับ

ตอบ : เราตอบปัญหามาก็อย่างนี้แหละ ทุกคนจะให้ว่าง ทีนี้มันต้องเป็นประสบการณ์ใจ ก็ว่างแล้ว ก็ว่างแล้ว ทุกคนก็ว่าว่างหมดแล้ว นั่นที่เขาว่า แต่ความจริงมันไม่มี เพราะ เพราะทุกคนไม่เห็นกิเลสของตัวเอง ไม่เห็นความอยากของตัวเอง ไม่เห็นสิ่งที่มันซ่อนมาในใจ นี่พูดถึงข้อ ๑๐๑๑. นะ

อันนี้ข้อ ๑๐๑๒. นะ

ถาม : ๑๐๑๒. เรื่อง “บุญกุศลช่วยได้หรือเปล่า?”

ตอบ : คำถามนี้เป็นคำถามที่ว่าน่าสงสาร มันอ่านไม่ได้ มันเป็นเรื่องส่วนตัวใจยาวมากบอกว่าเขาเคยมาปฏิบัติที่นี่ แล้วมีเพื่อนคนหนึ่งพาไปวัดหนึ่ง ไปดูหมอกัน ไปดูหมอนะ เขาบอกว่าตายเพื่อน ๒ คนถูกหมดเลย เสร็จแล้วก็มาถึงตัวเขา ว่าตัวเขาจะหมดอายุ ก็ตกใจไปหมดเลย ถ้าตกใจไปหมดเลย ทีนี้เขาถามกลับมาแล้ว

ถาม : ลูกเคยมาภาวนาที่วัดหลวงพ่อบ้าง ช่วงที่มาอยู่ที่นี้กังวลคือลูกต้องระลึกว่าวันหนึ่งวันที่เท่าไร เพราะลูกต้องกลับไปทำงาน เป็นสิ่งเดียวที่ลูกอยากหลุดพ้นจากเวลานั้นให้เหลืออยู่ปัจจุบันนี้ (แล้วเขาบอกว่าให้พ้นจากเวลานั้นใจ)

(นี่พูดถึงคำถามถามมาถึงบอกว่า) ไปดูหมอ แล้วหมอบอกว่าจะหมดอายุ ก็ถามว่าสิ่งที่มาปฏิบัติอยู่นี้ บุญมันจะช่วยได้หรือเปล่า?

ตอบ : ทีนี้เรื่องการไปดูหมอนี้เราวางไว้ก่อนนะ ฉะนั้น เรื่องปฏิบัตินี้เราเป็นชาวพุทธหรือเปล่า? ถ้าเราเป็นชาวพุทธนะ ถ้าเราเป็นชาวพุทธ ถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก เขาไม่เชื่อหรือก ธรรมเนียมไม่เชื่อเรื่องนั้นนะ นี่สิ่งที่เป็นการพยากรณ์มีไหม? มี เรื่องหมอดู วิชานั้นมี แต่มันวิชาทางโลกๆ ถ้าพูดถึงหมอดูนะ ว่างคิ สะๆ พระวังคิสะเป็นหมอดูที่แม่นมาก ไปไหนจะมีคนหามหมดเลย นั่งเสลี่ยงไป ไปที่ไหนเคาะกะโหลกนะ กะโหลกนี้ไปเกิดที่ไหนรู้หมดเลย

ฉะนั้น มาถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะไปลองกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เอา กะโหลกมา ๓ กะโหลกให้เขาเคาะ เคาะอันที่ ๑. บอกว่า “อันนี้ตกรกไข่ไหม?”

พระพุทธเจ้าบอก “ใช่”

อันนี้ ๒. เคาะๆ “อันนี้ไปสวรรค์ไข่ไหม?”

บอก “ใช่”

อันนี้ ๓. เคาะแล้วเคาะอีก เคาะแล้ว “ไม่รู้” “ไม่รู้”

พระพุทธเจ้าถามว่า “อยากรู้ไหม?”

“อยากรู้”

“อยากรู้มากำหนดพุทโธ พุทโธสิ”

พอพุทโธ พุทโธ สำเร็จเป็นพระอรหันต์ พอสำเร็จเป็นพระอรหันต์ไม่ถามเลยว่า อันที่ ๓. ไปไหน อันที่ ๓. ไปไหนเพราะตัวเองรู้จริง นี่สิ่งนั้นวังคีสะ ในพระไตรปิฎกนะ แม้แต่เขามีความรู้สึกว่าเขาเสมอพระพุทธเจ้าเลย แล้วเขาจะไปแสดงฤทธิ์กับพระพุทธเจ้า ด้วยการทลายหัวกะโหลกนี้ไง นี่พระพุทธเจ้าเอากะโหลกให้เคาะเลย ไปไม่รอดครับ ไปไม่รอด

เราจะบอกว่าเราเป็นชาวพุทธ เรานับถือพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน เห็นไหม

“เราจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด อย่ามีอย่างอื่นเป็นที่พึ่งเลย”

แล้วเวลาไปคู่มือ หมอนี่เป็นพระชะด้วยนะ พระเป็นคนทลาย พอทลายขึ้นมาเราเองเราก็จิตใจวูบวาบ แล้ววูบวาบ ถ้าเราเชื่อ เราเชื่อเรื่องกรรม “เราจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด” ธรรม เห็นไหม ธรรมมันคืออะไรล่ะ? ธรรมคือสัจจะความจริง นี่ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วถ้าเราทำดีของเรา เรามีบุญกุศลของเรา บุญมันเป็นที่พึ่งได้ไหม? แล้วตอนนี้เรามีที่พึ่งได้ไหม? เรามีที่พึ่งได้ แล้วคนที่ทลายเรามาเขาเป็นพระ พระเขาสอนอะไร? เขาเป็น

พระหรือเปล่า? ถ้าเขาเป็นพระจริงเขาจะพูดอย่างนั้นไหม? เขาเป็นพระจริง เขาตายเรา เขาตายชีวิตเขาได้ไหม? เขาตายตัวเขาได้หรือเปล่า? ถ้าเขาตายตัวเขาได้

นี่เราจะบอกว่าเราเป็นชาวพุทธหนึ่ง สองเป็นลูกศิษย์กรรมฐานนะ ฉะนั้น เรื่องอย่างนั้นเขาพูดมา ใครจะพูดกรอกหูขนาดไหนเราไม่สนเลย โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อม ลาภ มียศเสื่อมยศ สรรเสริญ นินทา เขาจะสรรเสริญขนาดไหนมันจริงอย่างที่เขาสรรเสริญไหม? เขาจะนินทาขนาดไหนมันจะเป็นจริงอย่างที่เขานินทาไหม? เขาตายมา มันจะถูกไหม? นี่เขาตายมา เขาตายถึงชีวิตเขาได้ไหม?

ถ้าเรามีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด เห็นใหม่ ในชีวิตวันหนึ่งๆ เราทำแต่ความดีของเรา เรามีหลัก มีเกณฑ์ของเรา เราจะไปกลัวอะไร? เราไปกลัวสิ่งใด มันไม่มีสิ่งใดมันจะมหัศจรรย์ไปกว่านี้อีกแล้วละ นี่เราอยู่กับความจริง อยู่กับความจริง เห็นใหม่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน บอกว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ความไม่ประมาท ความไม่ประมาท ถ้าเราไม่ประมาทมันจะมีอะไร? เราไม่ประมาทกับชีวิตเราจะมีอะไร? เราก็คำรงชีวิตของเราด้วยสติปัญญาของเรา นี่คนเรานะ มันมีเวรมีกรรมไง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถึงเวลามันทุกข์ เวลามันเป็นอย่างนั้นมันก็เป็นแบบนั้น พอเป็นแบบนี้แหละ คนเรานี้คุณาถบิณฑิกเศรษฐีสิ เวลาสร้างวัดนะเอาเงินปูเลย ละ ปูนะซื้อเซตวันถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระโตดาบัน

นี่เวลาเงินสมัยนั้นไม่มีก็ใส่หีบใส่ไว้ น้ำมันเขาจะขายตลิ่งใจมันไปหมดเลย พอมันไปหมดเลยนี่กลับมาจนใจ ต้องกินข้าวกับน้ำผักคอง แล้วเทวดาก็มาพูดเลย

“เห็นไหม ว่าทำบุญแล้วต้องได้บุญ ทำบุญแล้วต้องได้บุญ เดียวนี้มันไม่มีจะกินแล้ว”

ขนาดว่าเขาเป็นอย่างนั้นนะเขายังไล่เทวดาไปเลย แล้วเทวดาไปแล้วนะ เขาไปฟ้องพระอินทร์หรือพระพุทธเจ้าไม่รู้ สุดท้ายแล้วเขายังบังคับให้เทวดานั้นไปเอาเงินมาคืนให้ นี่คนเรานั้นมีสูง มีต่ำ มันมีเวรมีกรรม มันเป็นอย่างนั้น

คำว่าเวรกรรม กรรมนี้ใครทำให้เรามา? เราทำของเราเองทั้งนั้นแหละ ถ้าเราทำของเราเอง เวลาเราเผชิญกับสิ่งที่มันเกิดขึ้น เห็นไหม เผชิญสิ่งที่เกิดขึ้น เราก็เผชิญกับความจริงสิ เผชิญกับความจริง ถ้าเผชิญความจริงแล้วเรที่ตั้งสติ เราไม่ประมาท เราทำของเราไป มันต้องพ้นสิ่งนี้ไปได้ มันพ้นสิ่งนี้ไปได้เราก็กลับมาเป็นปกติ นี่เราไปเชื่อเขา ไปเชื่อเขา ถ้ามองคลตันขาว ถ้าถ้ามองคลตันขาวแล้วนี่หมดนะ

เรื่องพระ เพราะพระนี่พระอาชีพ ถ้าพระอาชีพเขาก็พยายามประพฤติปฏิบัติเพื่อพ้นจากกิเลส เพื่อพ้นจากทุกข์ ประพฤติปฏิบัติ ทำสมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐานเพื่อชำระกิเลส นี่พระอาชีพ ถ้าอาชีพพระ เป็นพระแต่มีอาชีพเสริม ถ้าอาชีพเสริม มันไม่อยากจะลงรายละเอียดคนนะ เพราะโลกมันเป็นอย่างนี้ไปกันหมดแล้ว แล้วทำไมเราไปเชื่อเขาล่ะ? แล้วบอกว่านี้สมัยเด็กๆ เรามีอุบัติเหตุ ๒ หน นี่ก็ใช้กรรมไปแล้ว สมัยเด็กๆ มีอุบัติเหตุ ๒ หน แล้วตอนนี้ก็คิดอีกกลัวเป็น กลัวตายไปหมดเลย

มันไม่จริงหรอก ไม่จริง กรรมก็กรรมของเรา กรรมของพระที่ตายก็เป็นกรรมของเขา กรรมของใครก็กรรมของมัน ถ้ากรรมของใครก็กรรมของมัน นี่เรารักษา ดูแลใจของเรา แล้วเราทำของเรา ถ้าพูดถึงแก้กรรม แก้กรรมก็ภาวนาพุทโธ พุทโธ พุทโธระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้รักษาใจของเรา นี่แก้กรรม ถ้าแก้กรรมเพราะจิตมันไม่มีเวร ไม่มีกรรม มันก็พ้นจากกรรม

ถ้ามันพ้นจากกรรม แก้กรรมก็แก้ที่นี้ แก้กรรมก็คือการภาวนา ภาวนาคือการสร้างปัญญา ถ้าจิตมันสงบแล้วนะมันรู้ของมันเอง อ้อ เป็นเพราะเหตุนี้ๆ แล้วมันวางได้เอง แต่ถ้าจิตเราไม่รู้ นี่ให้คนอื่นเขาท่ายให้มา พอเขาท่ายให้มา นี่ถ้ามองคลตันขาว มีหลายคนมากนะที่มีชีวิตนี้สำคัญ หรือมีอุบัติเหตุ หรือมีสิ่งใดที่ว่ามีคนจะมาทำร้ายต่างๆ แล้วไปหาพระ นี่มันเป็นช่องทางเลยล่ะให้เขาได้ผลประโยชน์ จนหมดเนื้อหมดตัว โคนหลอกก็เยอะ

ไม่เชื่อนะ เราไม่เชื่อ อย่างไรก็ตามเราก็ไม่เชื่อ เราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราเชื่อรัตนตรัย เราไม่เชื่อนอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งนั้นมันนอกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพียงแต่เขาถามมาแล้วเขาบอกว่าเคยมาที่วัดนี้ เคยมาที่วัดนี้ไง แล้วปฏิบัติแล้วมันเป็นอย่างนี้ๆ ฉะนั้น พอไปที่อื่นแล้วเขาเป็นอย่างนั้นไปแล้วเราว่าอย่างไร?

เราพูดนี้เราไม่ยากลงรายละเอียดมาก เพราะมันเป็นวงการพระ ถ้าพูดไป แหม มันเป็นอาชีพของเขา แล้วเราจะไปทำลายเขา มันก็ไม่สมควร ไม่ใช่ไม่สมควร พูดไปแล้วมันกระเทือนกัน ฉะนั้น เพียงแต่ว่านี้พูดถึงหลักเกณฑ์ ว่าถ้าเราเป็นกรรมฐานเราไม่เชื่อเรื่องนั้นเลยนะ ถ้าเป็นกรรมฐานแล้วเรื่องนี้เราไม่เชื่อเลย เราเชื่อทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วเราทำของเรา ปฏิบัติของเรา นี้เราเข้ามาถึงแก่นแล้ว แล้วเราจะถอยออกไปทำไม? เราบอกว่าชีวิตเราเป็นอย่างนั้น เป็นก็เป็นทุกคนแหละ โช้ เราบิณฑบาตเรายังล้มเลย เดินไปนี่ยังลื่นล้มเลย มันจะเป็นอะไรไป

มันเป็นทุกคนแหละ มันมีทั้งนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ ให้พระอานนท์ไปตักน้ำมาให้ฉัน

“อานนท์ เรากระหายเหลือเกิน ขอน้ำฉันเถอะ”

พระอานนท์ไปเห็นเกวียนมันเพิ่งผ่านไป ไม่อยากตักเลย กลับมาเที่ยวหนึ่งก็ว่า ไม่อยากตัก ไปบอกพระพุทธเจ้าว่าไปข้างหน้าเถอะ น้ำมันใสอยู่ข้างหน้า

“นี่เรากระหายเหลือเกิน”

พอไปตักมันก็ใส เพราะด้วยบุญใจ

ไปถามพระพุทธเจ้า “ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ?”

สิ่งที่ไม่เคยมี ไม่เคยเป็นได้เป็นแล้ว น้ำชุ่มๆ เวลาจะตัก ใสตรงที่จะตักนั้นแหละ

“อานนท์ มันเป็นอย่างนี้เอง สิ่งที่ทำน้ำมันชุ่มมันเป็นกรรมของเรา เราเคยเป็นพ่อค้า โคต่าง แล้วเวลาโคของเราไปตามหลังเขา มันจะกินน้ำ เราคิดเหมือนอานนท์นี้แหละ คือว่าอยากให้อินน้ำใสๆ เราก็ตั้งไว้ กรรมอันนั้นมันตามมา” เห็นไหม

แล้วที่น้ำใสล่ะ? น้ำใสเพราะว่าบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี้ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันคุ้มครอง เห็นไหม เวลาจะตักน้ำมันใส ทั้งๆ ที่มีกรรมนะ มีกรรมน้ำมันชุ่มๆ แต่ด้วยบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ใส ใสเฉพาะที่ตักมา พระอานนท์นี่ทิ้งเลยล่ะ

นี่เวลาเรื่องกรรมมันก็มีนะ แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีเศษกรรมตามมานะ แต่ไม่ถึงใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ทิ้ง พระอานนท์ถามขนาดไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า

“อานนท์ มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง”

เรื่องกรรมมันเป็นอย่างนี้เอง เรื่องบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทำมาก็เป็นอย่างนี้เอง ไม่สงสัยอะไรเลย แต่เรานี่พอสงสัยแล้วนะจิตใจมันก็ร้อน วูบวาบไปทั้งตัวเลย แล้วก็วิตก วิจารณ์เลย ชีวิตนี้ก็ล้มลุกคลุกคลาน จะทำอะไรก็ไม่ได้ตั้งใจเลย เห็นไหม เพราะเราวูบวาบไป ฉะนั้น ถ้าเราเป็นกรรมฐานแล้วไม่ต้องไปเชื่ออย่างนั้น ไม่ต้องเชื่ออย่างนั้น ให้เชื่อเอาความจริง นี่พูดถึงเรื่อง “พระหมอดู” เอวัง